

Інакший шкільний день

«Це правда, що ви святкуєте іменини, а не дні народження?»

«У вас справді каблучка не на тому пальці?»

Напередодні на уроці релігії однокласники Велму обговорювали православ'я. Тепер усі по черзі кидаються до Велму, щоб поставити одне від іншого смішніше питання: адже Велму був єдиним православним у класі. І сьогодні це викликало інтерес у всіх.

Велму зітхнув. Його не дуже бентежила допитливість інших. Однак він не може бути весь день загальним інформаційним банком.

"Так, ми святкуємо іменини, але також і дні народження, звичайно. Коли дорослий одружується, кільце надягають на палець правої руки, принаймні так воно є у моїх батьків", - пояснив друзям Велму.

З перебігом дня у людей, здавалося, виникло більше запитань. Велму звик до того, що його власна релігія в школі була невеликою. Велму часто ходив до лютеранської церкви з іншими однокласниками, тому вона була йому знайомою. Однак православ'я однокласникам було абсолютно дивним. До полудня Велму почав відчувати себе інтернет-пошуковою системою, з якої намагалися отримати все, що можна.

Останнім уроком дня була англійська мова, учні повинні були обговорити тему пісні з парою. Велму сів біля Вііми. Велму погано знав Вііму, але у них завжди були дружні стосунки. Вііма також був одною із небагатьох, хто не екзаменував нещадно Велму того дня.

Під час перерви в перевірці словарного запасу Вііма на мить замовкла й відкашлялася.

«Так ось... Я просто хотіла сказати, що вчорашній урок релігії мені здався дійсно цікавим. Шкода, що сьогодні всі нападають на тебе», — співчутливо сказала Вііма.

«Дякую», — усміхнувся Велму. «Я вважаю дуже приємним розповідати людям про нашу церкву, просто починає трохи дратувати постійно відповідати на одні й ті самі питання. Здається, деякі люди навмисно хочуть неправильно зрозуміти».

«Уявляю собі. Мені б хотілося дізнатися більше. Було б чудово колись відвідати православний храм і побачити, як там є насправді», — зітхнула Вііма, дивлячись на свою книгу. Велму насупився, коли задумався на мить.

«Якщо дуже хочеш, можеш колись з нами піти. Наша сім'я ходить до найближчої церкви. Я ходжу також у парафіяльний гурток, там багато приємних людей. А якщо є питання, то кваліфіковані працівники дадуть відповідь на них напевно краще, ніж я", - заявив Велму.

Вііма підвела очі від книги. Вона дивилась на Велму яскравими очима. «Це звучить справді чудово. Ти б справді взяв мене?» «Звичайно», — відповів Велму, і на його обличчі також з'явилася широка посмішка.

